

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 24

гр. Перник, 10.02.2011 г.

Административен съд Перник, в закрито съдебно заседание на десети февруари през две хиляди и единадесета година в състав:

СЪДИЯ: СЛАВА ГЕОРГИЕВА

При секретаря Т. М., като разгледа докладваното от съдията Георгиева административно дело № 10 по описа за 2011г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административно- процесуалния кодекс /АПК/, във връзка е чл. 1, ал. 1 и ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините /ЗОДОВ/.

Производството пред първоинстанционния съд с образувано по искова молба, с правно основание чл. 1 от ЗОДОН, подадена от Г.Б.Б.*** против Община гр. Радомир с претенция да бъде осъдена да му заплати направени разноски за адвокатски хонорар по НАХД № 348/2010г.. 15 уточнението дадено в съдебно заседание, пълномощника на ищеца конкретизира, че претендира вреди от административен акт, които с отменен с влязло в сила решение. Вредите ги определя като имуществени и като настъпили в пряка причинна връзка с наказателното постановление. В първото по делото заседание прави изменение на иска и конкретизира, че исковата претенция да се счита за предявена за сумата от 150лсва, представляваща заплатен адвокатски хонорар във връзка с воденото дело от административно наказателен характер № 348/20 Юг. в районен съд Радомир. Други вреди не претендира.

Ответната страна по иска не изпраща представител.

Окръжна прокуратура Перник, чрез прокурор Стефанова пледира, че исковата претенция е неоснователна. Съображенията са, че не с налице пряка причинна връзка между издаденото наказателно постановление и направените разноски за адвокатско възнаграждение. Отделно от това счита, че наказателното постановление по своята правна природа не представлява административен акт по смисъла на АПК.

От събраните по делото доказателства и изложените 11 съдебно заседание доводи, Административен съд Перник намира подадената искова претенция за процесуално недопустима, съгласно нормата на чл. 204 от АПК.

По делото с изискано и приложено НАХД № 348/201 Ог. по описа на районен съд Радомир. От него с видно, че административно наказателната отговорност па Б. е ангажирана със съставяне на акт за установяване на административно нарушение № 3 от 11.04.2010г. от Г. ***. Н същият е отразено, че на 11.04.2010г. лицето е пуснало на свободна панта стадо от крави и овце в ливади за сено, които са предоставени под аренда на "Петрол", с. Драгичово. Кмета на гр. Радомир, въз основа на акта за установено административно нарушение е издал наказателно постановление № 4 от 20.06.2010г., с което е постановил лицето да заплати глоба в размер на ЮОлсва. Недоволен от така издаденото наказателно постановление с останал ищеца, като го е оспорил по съдебен ред пред Радомирски районен съд. Образувано с АПХД № 348/201 Ог. по описа на същия съд. По делото с представен договор за правна защита и съдействие № 23 от 05.07.2010г. между Г. и П.Е.Т., с предмет обжалване и защита по НП № 4 от 20.06.20Юг. издадено от кмета на община Радомир. Договореното и платено възнаграждение е 11 размер па 150 лева. С решение № 220 от 13.10.2010г., по НАХД № 348/2010г. районен съд Радомир е отменил

оспореното наказателно постановление. Решението на районен съд Радомир не е обжалвано и е влязло в сила. Други доказателства не се ангажират.

С оглед на така описаната фактическа обстановка, настоящия състав приема, че иска е с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, които препраща към глава единадесета от АПК.

Допустимостта на претенцията се обуславя *от* предварителната отмяна на административния акт по "съответния ред"- чл. 204, ал. I от АПК. "Съответния" ред с този предвиден в АПК. А по реда на АПК се оспорват индивидуални, общи или нормативни административни актове. Обжалването на издадено наказателно постановление не е по реда на АПК, а става в производство по специален закон - раздел V на ЗАПЗ, като редът на АПК се прилага само относно касационното обжалване на решенията на районния съд-чл. 63 от ЗАПЗ. Освен това жалбоподателят сезира по ЗАНН районния съд, а не административния съд, поради което е предвиден различен ред за защита срещу индивидуални, общи, нормативни административни актове и наказателни постановления. Следователно искът може да се предяви само за вреди от административен акт, който е отменен по съответен ред, предвиден в АПК, но не и в друг закон. С оглед на това държавата и общините не носят отговорност за вреди, които са настъпили от незаконосъобразно наказателно постановление, издадено за административно наказване по ЗАНН. От доказателствата по делото не се установява за жалбоподателя Г. да са настъпили претърпени вреди в размер на 150 лв. от незаконосъобразния административен акт, отменен по реда на АПК. В случая тачи сума представлява разходите за адвокатско възнаграждение по повод проведеното административно-наказателно производство по НЛХД № 348/2010 г. на Районен съд гр. Радомир по обжалваното наказателно постановление. Но, тези разходи за жалбоподателя не са вреди, произтичащи от незаконосъобразен акт на административен орган, а са в резултат на успешно реализирано право на съдебно производство. Заплащането им се дължи на договорно основание, предвид наличното облигационно правоотношение между страните, но не и с оглед отменения акт. От друга страна, тези разходи не могат да се определят като пряка и непосредствена последица от акта, липсата на причинна връзка по смисъла на чл. 4 от ЗОДОВ налага извода, че не е осъществен фактическият състав за ангажиране на отговорността на държавата. Следва да се има предвид, че не се дължат разноси направени при обжалване на наказателно постановление и на друго основание. Съгласно препращащата норма на чл. 84 ЗАНН за производството пред районния съд по жалби срещу наказателни постановления се прилагат разпоредбите на ППК. Но в глава единадесета, раздел III от ППК, няма норма, която да предвижда присъждане на направените от жалбоподателя разноси в това производство, включително за процесуално представителство. Приложимият процесуален закон не признава право на жалбоподателя за разноси по водене на административнонаказателно дело, поради което държавата не дължи заплащането им, а претърпелото им на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ с заобикаляне на процесуалния закон.

За уважаването на иск по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е необходимо по безспорен начин да се установят следните предпоставки: -незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред. - вреда от такъв административен акт и - причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт и настъпилите вредоносен резултат. Изискването за кумулативност на тези условия се изразява в това, че липсата на едно от тях води до непълнота на сложния фактически състав, поради което не може да се реализира отговорността на държавата или общините по предвидения специален ред. Доказателствената тежест в такъв процес е върху ищеца. Ищецът с този, който следва да докаже настъпването на вреди, както и причинната връзка между тях и

незаконосъобразните актове, действия или бездействия на административния орган или длъжностни лица. В конкретния случай по делото съдът не намира претърпяване на вреди от имуществен характер различни от заплатения адвокатски хонорар. Предвид неустановяване на вреди, за ищеца, които да се в причинна връзка 1* резултат на незаконосъобразни актове, действия и бездействия на ответника, отменени по съответния ред, искът се явява и неоснователен, но тези мотиви са по съществото на спора и не оказва влияние върху допустимостта на иска.

Настоящият състав на съда изхожда от общия принцип, че всички разходи, които страната неоснователно и по вина на административнонаказващия орган е направила, във връзка с процес по оспорване законосъобразността на издадено от него наказателно постановление, следва да й бъдат възстановени. В такъв случай страната следва да търси репарирани на понесените разходи по общия ред по ЗЗД, като вреди произтичащи от "непозволено увреждане", защото това е правния институт, който урежда последиците от увреждане на лични или материални блага при нарушение на общата забрана на закона да не се вреди другиму. В тези случаи длъжният дължи обезщетение за причинените морални и материални вреди.

Така мотивиран, Административен съд Перник, приема предявеният с исковата молба от Г.Б.Б. *** за присъждане на 150 лева имуществени вреди за недопустим, поради което

О П Р Н Д Е Л И:

Отменя дадения ход на делото по същество.

Прекратява производството по АД № 10/2011г. по описа на Административен съд Перник.

Оставя без разглеждане предявеният с исковата молба от Г.Б. *** за присъждане на 150 лева имуществени вреди.

Връща исковата молба на Г.Б.Б.,***.

Определението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд 15 7-мо дневен срок от съобщаване на страните за изготвянето му.

Съдия: /п/